

1. RESNIČNA SREČANJA

Poglejmo si lik patra Kentenicha. V svojem življenju je bil znan po odkritosrčnosti in prisrčnosti. Ali si lahko mislimo, da se je odkritosrčnosti in človekoljubnosti „naučil“ in „pridobil z vajo“, ker je bila njegova narava v mladih letih bolj zaprta? Leta 1917, ko je bil star 32 let, takole opisuje svoja notranja doživetja:

„V želji, da bi premagal pomanjkanje spretnosti pri navezovanju stikov, delam takole:

1.) *Iščem stik s kakšnim tujcem, ki je bodisi gost v hiši ali pa se mi ponudi za to kakšna druga priložnost.*

2.) *Vsak teden grem na daljši sprehod in ob tej priložnosti, če je le mogoče ogovorim kakšnega neznanca.” pater Jožef Kentenich, 1917*

Drobne misli:

Pater Kentenich se je „vadil“ srečevanja z ljudmi, navezovanja stikov z ljudmi, poslušanja ljudi, zanimanja za ljudi. Pri patru Kentenichu se lahko naučimo kako stopiti v stik s sočlovekom in kako tako srečanje oblikujemo. Prav tako lahko vzamemo v roke Sveto pismo in v njem preberemo, kako se je Jezus srečeval z ljudmi: s Samarijanko pri Jakobovem vodnjaku, z bolniki, z obsedenci, z gobavci, z otroki, ...

Besede v premislek:

Kako se pa jaz srečujem z drugimi? Ali je to odkritosrčno in brez predsodkov? Z zanimanjem in spoštovanjem? Ali znam sogovornika dobro poslušati? Odkrito si priznajmo, kako poteka naše srečanje z ljudmi. Kako se pogovarjamo s člani svoje družine, z zakoncem, z otroki, ... Kje želim biti v bližnji prihodnosti pazljivejši in v čem se bom vadil, da izboljšam moj odnos z bližnjimi?

2. BOG DOPUŠČA RAZOČARANJA

Doživljamo razočaranja vseh vrst. Razočarani smo nad samim seboj, ko z leti močnejše občutimo svoje meje. Razočarani smo nad drugimi, ko opazimo, da nas skušajo opehariti, ... In ko ljubi Bog pošlje razočaranja, dela to zato, da bi nas pripeljal k sebi. Ob temu pa ne smemo zabresti v blodno misel, da bi se distancirali od ljudi. Take nepravde misli nas privedejo v zakrnelost duha ali pa v pretirano spolnost. pater Jožef Kentenich, 25.08.1950

Drobne misli:

Zakonci tudi v najsrečnejšem zakonu doživljajo osamljenost, neizpolnjene želje, in nerazumevanje. Prav tu nam prihaja nasproti naš Stvarnik in nas opominja, da smo ustvarjeni zanj. Sveti zakon je pravzaprav življenje v neomajnem zaupanju v troje. Bog je vedno tu! Sedi v čolnu najinega zakona. Povabila sva ga v najin zakon in On hodi z nama.

Besede v premislek:

Katerih razočaranj še nisem uspel premagati? Ali si lahko v duhu prestavljam, da se pogovarjam z osebo, ki me je prizadela? Ali sem svoja razočaranja že predal Bogu in Božji Materi kot moj dar za njiju? Razmislimo sedaj kaj se skriva za razočaranji. Morda se imam za zelo pomembnega in mi gre pri tem za mojo čast in ugled? Ali sem že kdaj poskusil vzeti svoje srce med dlani in se postaviti nad razočaranje? Ko bom to zmožel, bom notranje svobodnejši, lažji, bolj sproščen in za korak bližje Bogu.

3. PLEMENITO DOSTOJANSTVO

V zbrani dokumentaciji, ki služi v postopku za razglasitev patra Kentenicha za blaženega, piše o njem sledeče: „Njegova zunanja drža pri hoji, ko je stal ali sedel ni bila nikoli mlačna ali odbijajoča, temveč je bila vedno strumna in plemenito dostojanstvena. Celó tedaj, ko je bil zelo utrujen zaradi preobremenjenosti z delom, te drže ni opustil in se je glede tega vedno obvladoval... Potrdil je, da trdote koncentracijskega taborišča Dachau ne bi preстал, če se pred tem ne bi vzgojil v trdem načinu življenja.“

Drobne misli:

Prava veličina človeka se kaže v tem, da zna tak človek obvladati svojo voljo, razpoloženje in občutke, da jih drži trdno v rokah in jih ne kaže na zunanje. To je zares prava umetnost. Takšen človek privlači, izžareva plemenitost dostojanstvo. Delo samovzgoje je naporno delo. Vsak, ki je to že preizkusil ve, kako hitro dobrim namenom poide sapa in kako hitro lahko človek obupa in si misli: „Sem pač tak kakršen sem!“

Besede v premislek:

Ali smo kdaj preverili ali imamo zdravo dnevno rutino? Ali si najdemo poleg napornega dela tudi čas za odmor, čas za kratek sprehod po dvorišču, čas za kakšno športno dejavnost, čas za nekaj kar nam je v veselje, čas za nekaj kar nas sprošča, čas da si lahko privoščim nekaj trenutkov tišine in povezanosti z Bogom? Ali si vzamem dovolj časa za spanje? Takšen zdrav potek dneva ustvarja v meni ravnotežje in mi omogoča, da skozi dan korakam z močjo in dostojanstvom. Negativno razpoloženje tako nima nobene moči nad menoj. Vse to ima pozitiven vpliv na mojo zunanjo držo.

4. POSTATI MORAM OSEBNOST

„Na vsakem koraku čutimo pomembnost tega, da napravimo vse kar nam je danes zaupano notranje odporno. Vplivi s vseh strani nam skušajo vzeti jedro naše osebnosti. Ob tem, ko nas preplavljajo moderni tokovi, se bo storilo vse, da bi nam zlomili hrbtenico, da bi postali „sužnji“ Zato moramo poskušati že sedaj temu nasprotovati. Res je, da je v vseh časih težko vzgajati močne osebnosti. Danes je to verjetno najpomembnejša stvar od vsega.“
pater Jožef Kentenich, 04.08.1950

Drobne misli:

Suženjska odvisnost ni vredna človeka. Ljudje smo rojeni za svobodo. In vendarle: čokolada v omari, prenosni telefon v torbi, televizijska nadaljevanka, ... Sem resnično svoboden, da se dam temu odpovedati? Vsi mislijo eno, a jaz mislim drugače. Sem resnično svoboden, da vsem povem svoje mnenje? Za patra Kentenicha je bila svobodna osebnost središče njegove pedagogike. Biti svoboden in postati svoboden od znotraj navzven

Besede v premislek:

Kje čutim odvisnost?

Kje vedno znova popuščam?

Na katerih področjih bi rad rasteł kot osebnost?

5. NAJLEPŠA BESEDA: DA!

Pater Jožef Kentenich, ustanovitelj po vsem svetu razširjenega Schönstattskega gibanja je ob 40. obletnici duhovništva povedal: „V vseh 40. letih nisem počel drugega, kakor samo to, da sem vsako sekundo izgovarjal besedo: DA! Bogu in Božji Materi ni težko delati velika dela. Težko pa jima je najti in dobiti voljno orodje, ki ne počne nič drugega kakor to, da vedno in povsod reče DA. Težko jima je najti človeka, ki ga ne skrbi nič drugega, kot to kar hoče in želi Bog.“ pater Josef Kentenich, 8.7.1950

Drobne misli:

V molitvi Oče naš molimo: „Zgodi se Tvoja volja...“ Toda mi ponavadi ne dovoljujem, da bi se Božja volja dejansko zgodila v našem vsakdanjem življenju. Ponavadi rečemo, da to ni tako preprosto. Zelo hitro se počutimo izkoriščane, preobremenjene ali pa preprosto nedejavno obsedimo na kavču. Kako hitro rečemo: Zakaj pa vedno jaz? Ali ne bi raje kar posnemali osla v njegovem IA, DA, DA, DA, ...

Vsak trenutek našega življenja je določil Bog, kot je za nas najboljše. Ko to spoznamo, tedaj lahko z veseljem rečemo DA, četudi nas to včasih kaj stane. Povežimo se z Božjo Materjo. Ona naj mam pomaga izreči naš DA, kakor je to ona storila v času Oznanjenja.

Besede v premislek:

Ali se vidim orodje v Božjih rokah, da bo lahko On deloval po meni? Ali se zvečer ozrem na dan, ki sem ga preživel in se vprašal, kaj mi je hotel Bog sporočiti s tem ali onim srečanjem, s tem ali onim dogodkom? In - kateri odgovor sem mu dal?

6. ONA DELUJE

Predstavljajte si Božjo Mater tako kakršna je v resnici. Je živa oseba, ima tople oči, do mene kaže zelo osebno zanimanje. Če je morala že na zemlji za nas plačati tako visoko ceno, kaj bo potem za nas storila šele v nebesih? Ona nas ne pušča samih in nenehno bdi nad nami. Vsako minuto se pri nebeškem Očetu zavzema za nas. pater Jožef Kentenich, 2.2.1956

Drobne misli:

Naša Gospa je tudi moja Mati. „Glej, tvoja Matil!“ to so besede umirajočega Jezusa na križu. Ona se resnično vedno zavzema za nas, kakor se je zavzela za mladoporočenca na svatbi v Galilejski Kani. Rekla je Jezusu: „Sin, vina nimajo!“ Predstavljajte si, kaj to pomeni za vaše življenje, če res verjamete v to. Mi lahko verjamemo, saj je res!

Besede v premislek:

Ali verjamem, da me je Božja mati resnično osebno zanima za me, da bdi nad menoj in posreduje za moje osebne interese pri nebeškemu Očetu? Pogosteje kot doslej si vzemimo čas, se umirimo, navežimo stik z njenim pogledom in odkrijmo njeno srce.

7. VARUJMO IN RAZVIJAJMO IZVIRNOST

Ne vem kako pogosto starši ob večerih sedete skupaj in skupaj premišljuje kakšen značaj imajo otroci in kaj lahko izboljšate pri njihovi vzgoji? Njihovo vzgojo morate imeti vedno pred očmi! Ne smemo otroke sprejemati kakor, da so vsi enaki, da so eno in isto. Vsakega otroka moramo pustiti takšnega, kakršen je! To vam je staršem tudi v veliko veselje, ko opazujete svoje otroke v njihovi različnosti. Ob tem si rečete: To njegovo izvirnost in posebnost hočem varovati, nadalje razvijati in jo otroku vcepiti v zavest. Vsak otrok se mora naučiti, da se osebnostno potrjuje. pater Jožef Kentenich, 04.06.1966

Drobne misli:

Dobro je, da kot starši vedno znova sedemo skupaj in se pogovarjamo o otrocih. Pogovarjajmo se o tem kaj otroci potrebujejo, o njihovem razvoju, o njihovih skrbeh, ... Tudi je dobro, da se družina pogosto vsede skupaj in se pogovarja o tem kaj nas kot družino ali posameznika zaposluje in kaj vznemirja. Kaj smo doživeli in o tem kaj je v nekem trenutku primerno storiti in kaj posameznik ali družina načrtuje.

Besede v premislek:

Naši otroci so Božji dar. Vprašajmo se ob tem ali smo spoštljivi do vsakega izmed njih? Ali spoštujemo pri vsakem našem otroku njegovo lastno izvirnost? Ali poznamo kreposti in slabosti svojih otrok? Razvijamo to kar je v njih dobrega? Ali jim damo priložnost, da preprosto izrazijo svoje mnenje? Ali skupaj z njimi razmišljamo in ali skupaj z njimi oblikujemo naše družinsko življenje? Ali molimo za svoje otroke in jih blagoslovimo, ko odhajajo od doma? Ali zaupamo, da jih na njihovih poteh varuje Bog?

8. RECIMO PREPROSTO: HVALA!

Hvaležnost je vedno znamenje plemenitega človeka in mi hočemo biti dobri in plemeniti ljudje. Svoje srce moramo preprosto uglasiti na čustvo hvaležnosti. V duhu se obrnimo na Božje usmiljenje, premišljujemo in okušajmo Njegovo dobroto. Ob tem naj nam iz globin srca privre naša prisrčna zahvala. V vseh dogodkih in nad vsemi dogodki glejmo kakor na slemenih hiš in cerkva, ljubega Boga in Božjo Mater. In vsa naša naloga je v tem, da vsakokrat prislonimo lestev razumu, da bi v luči vere zagledali tiste, ki v svojih dobrohotnih rokah nosijo naše življenje in našo usodo. Tedaj prislonimo lestev tudi našemu srcu, da s toplino objame tiste, ki spet in spet oblikujejo naše življenje in ga upodablja po velikih načrtih večne Modrosti. Če smo že vajeni zahvaljevanja, naj v prihodnje to še bolj pride v našo življenjsko navado. Vendar je večina ljudi danes pozabila na hvaležnost in mnogi ljudje pravzaprav sploh ne vedo za kaj naj se zahvaljujejo, kar za njih predstavlja veliko breme. Ne pozabite prosim na zahvalo! pater Jožef Kentenich, 18.10.1945

Drobne misli:

„In kaj naj tukaj rečem?“ Vsak dobro vzgojen otrok pozna odgovor: „Hvala!“ Ali smo mi, ki nismo več otroci še zmeraj dobro vzgojeni? Zgovoren je rezultat neke raziskave: „Hvaležni ljudje se v vsakdanjem življenju počutijo veliko bolje. Takšni ljudje so uravnoveženi, bolj zdravi, spijo bolje in so pozitivno naravnani.“ Zahvala nam podari dvojni učinek: Slavi tistega, ki daje in krepča tistega, ki se zahvaljuje.

Besede v premislek:

Ali še vidim dobro, ki mi je podarjeno? Ali sem hvaležen za navidezne malenkosti? Ali se znam ljubemu Bogu zahvaliti tudi za kaj težkega, ker ob tem rastem in si pridobivam drugačno gledanje na življenje? Je beseda HVALA, pogosto na mojih ustnicah?

9. OPAZUJMO SVOJE ŽIVLJENJE

„Mi Schönstattovci dajemo prednost svojevrstni metodi opazovanja. ... Za predmet opazovanja izbiramo svoje življenje. V spominu imamo zabeležene številne dogodke našega življenja in ti dogodki drvijo mimo nas s hitrostjo hitrega vlaka. ... Kaj naj torej dosežemo z opazovanjem? Ustvarjamo lestev za razum, ustvarjamo lestev za srce! ... Pogosto razmišljamo takole: Počutim se krivega, ker nas je zaradi mene doletelo veliko razočaranje in velika nesreča. Kaj naj storim? Ker se nam v turbulenci dogodkov običajno ne posreči, da bi za temi dogodki videli ljubega Boga, da bi čutili in poljubili njegovo Očetovsko roko, moramo zamujeno nadoknaditi, torej premisliti. Zgodilo se je to in to. Kaj mi hoče ljubi Bog s tem povedati?“ pater Jožef Kentenich, 3.9.1967

Drobne misli:

Ljubi Bog, še vedno piše Sveto pismo. Dandanes skozi moje življenje. Kakor je nekoč vodil Izraelsko ljudstvo skozi puščavo, tako vodi tudi nas danes vsakega posamezno. Pater Kentenich je pogosto govoril o „zakramentalnosti trenutka.“ V vsakem trenutku se srečujem z odrešenjem, v vsakem trenutku mi je ponujena milost. V vsakem trenutku se lahko srečam z Bogom in se z njim povežem.

Besede v premislek:

Ali sem se sposoben v življenju občasno ustaviti? Ali sem usmerjen zgolj k delovanju navzven? Znam biti tiho in tiho zreti na svoje življenje, da tako pritegnem dogodke dneva v svojo molitev? Znam dogodke dneva tako podoživljati, da vidim za njimi Boga, njegovo daritev, blagoslov, ljubezen in dobroto?

10. OD HIŠE DO HIŠE

Na takšen način je nastalo krščanstvo. Ni nastalo s prodorom v javnost od danes na jutri, temveč s tem, da so apostoli oznanjali Evangelij po posameznih hišah. Člane teh hiš so pritegnili k delu za Evangelij. Pozneje jih je Sveti Duh vodil v bližnjo in daljno okolico. Na podoben način si tudi danes zamišljajmo prenovo sveta. pater Jožef Kentenich, 31.05.1966

Drobne misli:

Nov in boljši svet se lahko prične samo v mojem domu, konkretno v mojem srcu. Papež Frančišek nas opozarja, da je izvirni greh v nas tisti, ki nas sili k zavisti, ljubosumju, pohlepu in oblastiželjnosti. Izvirni greh v nas, seje semena vojne. Vojna napoved se vsak dan na znova, torej prične tu v našem srcu. Zaradi tega smo vsak dan poklicani, da delamo za mir. Po našem prizadevanju se tudi mir rodi v našem srcu in s tem tudi v našem domu. Vendar ohranjati mir v srcu, ne zmoremo sami. Naše Schönstattske družine so v svojih hišah postavile hišna svetišča. Križ in podoba naše Matere Trikrat Čudovite Kraljice in

Zmagovalke iz Schönstatta, predstavljata središče doma. Domača Cerkev je preizkušena. Mnoge družine odprejo svoj dom enkrat na mesec za Marijo Romarico iz Schönstatta. Marija roma od hiše do hiše, kakor so romali nekoč apostoli.

Besede v premislek:

Ali bi radi tudi m v svojem domu postavili domače svetišče ali sprejemali Božjo Mater? Če pa že vse to imamo ali živimo s tem? Ali se zavedamo, da je naš dom s tem postal svet kraj? Ali se naša družina srečuje pri Schönstattskem svetišču? Se tam pogovarjamo o pomembnih stvareh? Je to kraj kjer se družina spet spravi? Ali zaupamo Božji Materi naše veselje in naše skrbi? Ali povabim druge družine v naše domače svetišče, da bi se tudi njih dotaknila milost? T Oo je obnova sveta v malem iz domačega svetišča in s prenašanjem Marijinega romajočega svetišča od hiše do hiše.

11. VZGAJAJMO ZA VESELJE

Človekova vesela temeljna naravnost je ključ do človeškega srca. ... Takšen človek je živa čarobna palica, ki odkriva globok, skrivnosten studenec v sočloveku in daje, da ta studenec teče in žubori. ... Toda k temu spada tudi neka temeljna človekova naravnost, da uživamo naravno veselje. ... Ali mar ne moremo z resnim in mirnim premislekom reči: Resnično so studenci veselja, čaše cvetja na naši življenjski poti? Seveda, večinoma je to običajno majhno veselje, ki smo ga deležni. Pa naj bo naravno veselje ali pa veselje, ki ga obdaja hvaležnost ... V času v katerem je tako malo veselja, mora biti to naša bistvena naloga. Uživajmo medene kapljice veselja, kjerkoli že nam jih ljubi Bog nenehno ponuja. To je seveda umetnost, da se znamo veseliti ob majhnih stvareh in ob tem tudi druge vzgajamo za veselje. pater Jožef Kentenich, Smernice za pot, Oktober 1934

Drobne misli:

Veselje do življenja je osrednja in temeljna tema našega ustanovitelja patra Kentenicha. Vedno znova je govoril o tej temi, zakaj vedel je, da človek brez veselja ne more živeti. Vedel je tudi, da se mora posebno v našem času izkusiti in doživeti krščansko vero, kot vero veselja. Zelo je želel, da je tudi vsaka družina ali občestvo nekakšen „vrt veselja“, kjer je Bog ljubezni tudi vir neprestanega veselja.

Besede v premislek:

Pravi vzrok mojega veselja je dar Božje odločitve, da sem njegov ljubljani otrok. To vemo vsi. Toda ali v to tudi verujemo? Bogu sem dragocen in pomemben. Prav zato, da bi jaz v to lahko veroval, mi On vsak dan pošilja veliko veselja. Ali ga vidim? Prosto parkirno mesto, lep sončen dan, zvezdnato nebo, pikapolonica ob poti, moja najljubša pesem na radiju, moje najljubše kosilo, sveže zlikana srajca v omari, popravljen hladilnik, nepričakovani telefonski klic in še mnogo drugega. Predvsem pa Bog uporablja moje bližnje, da bi mi podarili veselje.

12. JAZ KOT APOSTOL

„Z našim apostolatom, želimo razgibati svet. Naš cilj pa ni samo širiti veselo novico Evangelija, temveč je naš cilj še višji. Naš cilj je, da bližnji po srečanju z nami doživi srečanje z Bogom in postane tudi sam apostol.“ pater Jožef Kentenich, Zahvalni dan 1945

Drobne misli:

Sedaj bi se lahko vprašali: Ali je apostolat nekaj kar je pridržano tistim, ki imajo za to primerne sposobnosti, ki imajo dovolj časa in ki imajo tudi priložnosti za kaj takega? Naročilo za apostolat temelji v Jezusovem misijonskem naročilu učencem (Mt 28, 19) in v naročilu, da naj bodo apostoli njegove priče po vsem svetu (Apd 1, 8) Z zakramentom krsta in birme, smo vsi usposobljeni in zavezani, da delujemo kot apostoli v našem svetu. Seveda najprej v naših družinah, nato v službi, v soseščini, med prijatelji, ...

Besede v premislek:

Ali sebe vidim kot orodje in posrednika v Božjih rokah in v rokah Matere Trikrat Čudovite? Ali vodim druge v stik z Bogom preko svojega bitja, svojih besed, svojih dejanj? Ali tudi drugim povem, kar je zame pomembno v veri in kakšne izkušnje sem si ob tem pridobil? Ali prebujam v drugih hrepenenje po tem, da bi tudi drugi tako delali?